

Hồi 14

Những Tranh Chấp Phát Khởi

N

hàn Trung Ngọc lại ra đi lưu lạc giang hồ lần nữa, nhưng lần này là do chủ ý của chàng mà thôi.

Ra đi, chàng để lại cho Lương gia trang một câu chơ đợi trả lời để giải quyết sự tự ái, hiểm độc, lợi dụng tình thế chèn ép lẫn nhau.

- Ai thắng và ai bại?

Câu trả lời cần phải có để giải quyết một cuộc đánh cá lớn lao từ tiền bạc, châu báu, đến một phần thân thể và ngay cả sinh mạng của con người.

Lúc này toàn thể mọi người đang yên lặng để tìm ra một phương cách giải quyết hay để gỡ rối cho cuộc đánh gỡ này.

Bồng Tăng Tư Nam nói:

- Dù sao chúng ta cũng phải phải người theo dõi vụ này.

Giang Hải Xuyên cũng nói theo:

- Đúng! Lão phu cũng có dự tính như vậy.

Lương Sĩ Nhâm tiếp:

- Bây giờ mỗi bên phái một người để theo dõi thì có thể sớm biết thắng bại.

Lão quay qua thấy Tứ Linh Kim Bảo cũng gật đầu tỏ sự đồng ý vì vậy lão cho rằng bốn huynh đệ của Kim Bảo chưa hẳn về phía Hàn Mộ Hiệp nên càng yên tâm nói liền:

- Còn Hàn Bang Chủ muốn tính sao?

Hàn Mộ Hiệp lạnh lùng nói:

- Lương trang chủ đang có thái độ ngạo nghễ quá mức, chắc trang chủ tưởng rằng chúng tôi phải chịu thế lực của chủ à?

Thần Thủ cười đắc ý:

- Tình thế hiện tại rõ ràng... là vậy rồi.

Hàn Mộ Hiệp cũng cất tiếng cười vang nói:

- Lão phu, từ mấy chục năm nay lăn lộn giang hồ không lẽ lại sợ cái Lương gia trang này. Nếu gia trang chủ làm khó dễ lão phu thì cái gia trang này sẽ tan tành tức khắc.

Thần Thủ sắc mặt đành lại trông thật khó chịu. Tất cả mọi người trong đại sảnh đứng dậy trong thế sẵn sàng động thủ tay đã đặt sẵn lên đốc kiếm.

Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp vẫn ôm Hàn Trúc Chi trong tay, quắc mắt lạnh lùng nhìn trừng trừng bảo đám đông.

Thần Thủ thì nhìn chằm chằm và Ma Ảnh Dao và miềm man suy nghĩ:

"Tình thế hôm nay ta đông địch ít, nếu ta giết được Ma Ảnh Dao thì đương nhiên ta sẽ làm Tổng Bang Chủ. Với lại hôm nay, có lý do giết lão ấy mà thiên hạ võ lâm không thể tránh cứ ta được. Nhưng có điểm đáng e ngại là tại sao lão vẫn hết sức bình tĩnh, ta chỉ sợ lão có đem theo đám thủ hạ phục kích sẵn ở bên ngoài mà thôi."

Bên kia Giang Hải Xuyên cũng nghĩ:

"Tình hình hôm nay thì Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm chưa dám thẳng tay động thủ vì lão sợ Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp có mai phục bên ngoài. Hơn nữa lão e sợ Hàn Mộ Hiệp bị chèn ép quá liều mạng để cả hai cùng chết thì đâu có lợi gì".

Rồi như đặc ý Giang Hải Xuyên mỉm cười nghĩ tiếp:

"Còn ta thì không có gì để lo ngại cả, vả lại đối tượng của đôi bên không phải là Giang Hải Xuyên này thì lúc nào ta cũng rút êm được. Như vậy ta phải xúi cho hai phe đánh nhau, dầu cho ai thắng không có hại gì đến ta mà còn có lợi đằng khác."

Khi đó, Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp cũng nghĩ:

"Khi ta vào đây, ta nghĩ rằng lão Thần Thủ chẳng dám sinh sự với ta. Nhưng bây giờ lại có cơ để ra tay rồi. Tuy lão còn nghi kỵ đôi chút nhưng còn có Giang Hải Xuyên và Tăng Tư Nam lại muốn đôi bên choảng nhau mà thủ lợi".

Rồi lão ta nhìn Hàn Trúc Chi trong tay nghĩ tiếp:

"Phân ta thì không cần lo ngại vì ta dư sức thoát ra khỏi nơi này, chỉ kẹt có Hàn Chi..."

Nhưng lão chợt nhìn Tứ Linh Kim Bảo rồi thầm quyết định:

"Nếu có cuộc động thủ, thì ta sẽ giao cho bốn huynh đệ này vì trong lúc này không ai muốn chọc đến họ cả."

Mọi người sắp có liên quan bởi cuộc chiến tại nơi này đều đang suy nghĩ thật nhiều và thật nhanh.

Bỗng nghe Giang Hải Xuyên la lên:

- Các huynh đệ! Hay mau ra tay trừ quách lão già giả nhân giả nghĩa này đi để giúp đỡ Lương Trang chủ của chúng ta. Các huynh đệ nghe lão ấy nói những gì rồi phải không?

Tức thì đại sảnh loạn cả lên. Người rút đao ra, kẻ thì xô bàn đập ghế. Có những người thì lo chắc các lối ra không cho một ai bước ra khỏi đại sảnh.

Đồng thời, Giang Hải Xuyên đã lướt tới phía Hà Khả, thuộc hạ Bắc Y Bang, vung song đoản đao tấn công luôn.

Cũng lúc ấy, Tăng Tu Nam cũng tung chiếc gậy sắt tấn công vào Phi Phong Đào Ngân.

Hai lão này nhanh chóng lựa đối thủ yếu hơn là họ cố ý để Hàn Mộ Hiệp cho Thần Thủ đối phó.

Chỉ có năm tên thuộc hạ Hắc Y Bang đấu lưng lại để đối phó với nhiều khách anh hào. Thật là một trận đấu không cân sức.

Hàn Mộ Hiệp thấy thế vội liền quay lại vừa trao Trúc Chi cho Tống Kim Phụng vừa nói:

- Lão phu xin giao Hàn Nhi cho thiếu hiệp!

Tống Kim Phụng chưa kịp nói gì thì thân hình của Trúc Chi đã ngã vào long chàng nên đành phải dùng tay đỡ lấy nàng.

Tống Kim Phụng cau mày nói:

- Tình hình coi bộ chúng ta phải ra tay rồi! Tứ đệ, hãy sẵn sóc cho Hàn cô nương đi!

Hàn Mộ Hiệp nghe vậy trong lòng phấn khởi hăng hái lên liền nói lớn:

- Lão phu là Hàn Mộ Hiệp. Ai muốn động thủ cứ tiến lên?

Rồi lão hét lớn:

- Còn Thần Thủ đâu rồi? Lão đã muốn như vậy thì còn chần chờ gì nữa.

Trong lúc ấy, Thần Thủ đã ở cái thế không thể ngừng cuộc chiến được rồi, nhưng lão chần chừ chưa ra tay vì còn đang liếc chừng cái cặp đánh bên cạnh.

Chỉ thấy Giang Hải Xuyên tuy có động thủ tấn công Hà Khả, nhưng lão vẫn không đỡ hết tài nghệ, chỉ đánh cầm chừng và có vẻ như tiến về hướng cửa ra khỏi đại sảnh.

Lương Sĩ Nhâm nghĩ thầm:

“Lão Giang Hải Xuyên này đã mời cho trận đấu, bây giờ hẳn định trốn đi luôn sao?”

Vì nghĩ vậy nên Thần Thủ ném mạnh một ly rượu xuống đất và quát lớn:

- Huynh đệ hãy nghe đây! Cuộc động thủ lần này liên quan đến sự sống còn của chúng ta, nên mọi người không được chạy trốn.

Rồi lão ngược mặt chỉ về phía cửa:

- Các huynh đệ ở ngoài kia, hãy nhớ rõ là hễ thấy ai chạy ra lập tức xạ tiễn chết ngay.

Nói xong lão vút áo ngoài ra rồi lướt đến cử xong chưởng đánh về phía Mã Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp ngay.

Trong đại sảnh tuy rất đông người nhưng đến lúc này chỉ có sáu nhân vật động thủ. Các thủ hạ của Hắc Y Bang đều gục ngã. Vì vậy còn nhiều người cầm kiếm quan sát trận đấu hay canh các lối ra vào mà thôi.

Trong lúc ấy, Truy Mệnh Giang Hải Xuyên đã hiểu ý của Thần Thủ nên lão đổi lối đánh chỉ thấy lão hét lớn:

- Hãy coi song đao truy mệnh của ta!

Lập tức lão tăng lực tấn công lạnh lẽo vào Hà Khả, nhưng đối phương cũng không vừa gì, lão sử dụng đại đao theo thế Bách Hồ Đá Nhân vì đà đao mãnh liệt đâm thốc từ dưới lên trên nên quát ngang vào cổ địch thủ nhanh như ánh chớp.

Giang Hải Xuyên liền đảo bộ, sử dụng một đoản đao gạt đỡ đại đao còn đoản đao kia chặt vào tay của Hà Khả như ánh điện xẹt là Hà Khả phải hoành bộ, rồi mới phát chiêu giao đấu.

Kế cạnh đó, chiếc gậy của Thiết Túc Tăng Tư Nam bang chủ tấn công dữ dội vào Phi Phong Đào Ngân. Trận chiến này ít va chạm vũ khí vào nhau, vì Đào Ngân chủ yếu sử dụng bộ pháp và khinh công nổi tiếng của lão để tránh né, đỡ gạt và sử dụng các đường kiếm hiểm hóc để phản kích.

Lúc này, bao nhiêu cặp mắt vẫn đang còn trong đến cặp Hàn Mộ Hiệp và Lương Sĩ Nhâm. Vì sự thắng lợi của hai người này có ảnh hưởng đến đại cuộc tương lai.

Có tiếng bàn tán xôn xao ngoài vòng chiến.

- Lão Hàn Mộ Hiệp hôm nay khinh địch quá. Lão tới hang hùm mà không mang theo một tấc sắt nào.

Có tiếng đáp lại:

- Hừ! Dù Lương Sĩ Nhâm được biệt danh là Thần Thủ nhưng chưa chắc gì lão thủ thắng được.

Khi chưa động thủ, Lương Sĩ Nhâm lo ngại vì tiếng tăm vang dội của Hàn Mộ Hiệp. Thành ra giờ đây ra tay động thủ Lương Sĩ Nhâm chỉ cố tâm sử dụng thế thủ chặt chẽ, chưởng phong bảo vệ toàn thân có thể nói trùng trùng lớp lớp cánh tay, một giọt nước cũng không thể qua được.

Còn Ma Ảnh Dao Hàn Mộ Hiệp tuy thân hình cao lớn nhưng sử dụng bộ pháp linh động, nhẹ nhàng phối hợp với Ma Ảnh Chưởng thật khéo léo nhưng chưởng lực có dũng mãnh như Thần Thủ đã tưởng.

Chỉ có tiếng va chạm nhỏ liên tục:

- Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Hai bóng người cùng những cánh tay quện lấy nhau, như không lúc nào rời xa.

Sau được ba mươi chiêu, Thần Thủ càng đánh càng thêm tin tưởng và gia tăng thêm công lực để quyết dành ưu thế.

Lập tức tả chưởng cuộn cuộn ào ạt đánh vào "thượng khúc đại nguyệt" ở bên hông phải của Hàn Mộ Hiệp, lập tức lão này quay mình lách qua hai bước để tránh chưởng lực của đối phương.

Nhưng Lương Sĩ Nhâm lại đánh liên tiếp song chưởng với chiêu Nhược Thủy Song Bình vừa nhanh vừa mạnh.

Tuy thế, Hàn Mộ Hiệp chỉ xoay mình một cái đã lướt bên cạnh Thần Thủ như ánh chớp, vừa tránh song chưởng đối phương vừa tung tay điểm thẳng vào Đàn Trung huyết ở giữa ngực Thần Thủ.

Chiêu này tuy công nhưng lại có thủ và cho đến giờ này, Hàn Mộ Hiệp vẫn chưa giao thủ đỡ thẳng vào chưởng lực hùng hậu của Thần Thủ.

Chính vì thế mà Thần Thủ càng yên trí và tự tin hơn, liền áp dụng "cương chống cương" để đưa trận đấu vào chỗ sát diệt lẫn nhau.

Chỉ nghe lão hét lớn:

- Hãy xem đây!

Lập tức thân ảnh lão di chuyển nhanh chóng cùng lúc sử dụng chiêu thức trong Đại Xuất Bi Thủ nổi tiếng của lão cuộn cuộn tung ra.

Tiếng va chạm lớn vang lên:

- Bùng! Bùng!

Hàn Mộ Hiệp lại phải lùi lại nửa bước, làm cho những người cổ vũ Thần Thủ càng la ó hơn nữa.

Trong khi đó Tống Kim Quy nói với mấy huynh đệ của chàng:

- Coi bộ Hà Khả nguy rồi, đệ phải ra tay giúp cho y vậy.

Đúng như thế, lúc này Hà Khả vất vả, thân hình ướt đẫm mồ hôi, cây đại đao của gã xem như quá nặng, đường đao trở nên chậm chạp, rời rạc.

Tống Kim Long lắc đầu nói:

- Chúng ta hãy thận trọng, cứ giữ tình trạng như vậy thì tốt hơn. Ngu huynh xem thấy Hàn trang chủ rõ ràng có thể chiến thắng Thần Thủ trong vòng hai mươi chiêu thôi.

Ngừng một chút để quan sát các chiêu thức hai bên, Tống Kim Long lại nói tiếp:

- Hàn Bang Chủ không chịu sử dụng thật tình công phu của mình, có lẽ Hàn Bang Chủ cho rằng nếu Thần Thủ bại rồi, thì mọi người ở đây sẽ xông lên, lúc đó một trường sát kiếp sẽ xảy ra, hậu quả không lường được, và việc thoát khỏi chỗ này thật khó khăn hơn.

Tống Kim Quy lại hỏi:

- Không lẽ võ công của Hàn Bang Chủ cũng cao hơn chúng ta.

Tống Kim Long nói:

- Võ công của Hàn Bang Chủ thật cao không lường nổi. Lão chưa khi nào sử dụng toàn lực đến nỗi phụ thân chúng ta cũng còn chưa biết thật lực võ công của lão cao đến mức độ nào.

Tống Kim Long ngừng một lát lại tiếp:

- Hiện đệ thấy hàn bang chủ sử dụng chiêu Thoát Bào Kiếm Pháp để tránh thế công của Thần Thủ đã hòa hợp với võ công thượng thừa Di Hình Hoán Vị mà việc xem võ công thượng thừa hòa hợp hạ thừa để sử dụng thì trong võ lâm giang hồ đã có mấy ai sử dụng được như vậy.

Tống Kim Long hỏi:

- Nói như vậy, võ công của Hàn Bang chủ là đệ nhất thiên hạ rồi chăng?

Tống Kim Long đáp:

- Ngu huynh không có nói võ công của Hàn Bang chủ là đệ nhất thiên hạ, mà ngu huynh chỉ đề cập đến việc nghiên cứu hòa hợp võ công thượng thừa với võ công hạ thừa, để sử dụng, thật chẳng ai bằng Hàn bang chủ. Chứ trong thiên hạ võ lâm giang hồ còn có nhiều người võ công cao cường hơn Hàn Bang chủ chứ!

Trong lúc hai người đang nói chuyện, thì thấy thân hình của Giang Hải Xuyên bọc lên cao, nhúng người lộn trên không để từ trên dùng đòn đánh phủ đầu Hà Khả với chiêu Song Tiên Hạ Thế dùng song đao với hai lực mãnh liệt.

Hà Khả lật đật hạ tấn công đại đao đón đỡ thì đã để trống khoảng trước. Thuận thế rơi xuống, song đao đẩy bật đại đao đang rã rời trên tay đối phương và liền đó Giang Hải Xuyên phóng vút song cước của mình vào ngực đối thủ.

Hai tiếng "Bịch! Bịch!" vang lên, Hà Khả lão đảo lùi lại hai bước vẫn không đứng vững nổi.

Tống Kim Quy nói mau:

- Nếu còn chần chờ nữa Hà Khả sẽ chết dưới tay của Giang bang chủ mất.

Tống Kim Long thở nhẹ đáp:

- Chắc chúng ta cũng phải ra tay rồi, dù muốn dù không chúng ta cũng không thể cho Hà Khả phải thiệt mạng hôm nay.

Tống Kim Hồ cũng lên tiếng:

- Phải lắm! Hãy ra tay mới được!

Tức thì ba nhân vật Tứ Linh Kim Bảo Tống Kim Long, Tống Kim Hồ, Tống Kim Quy cùng rút kiếm ra lao mình vào trận đấu.

Phe của Lương gia trang tức thì cũng có mười mấy người cầm kiếm và đao nhảy ra.

Tiếng reo vun vút của các trường kiếm lanh lẹ và chặt chẽ của Tứ Linh Bảo liền tiếp đã thương nhiều đấu thủ của Lương gia trang.

Hàn Mộ Hiệp liếc qua biết rằng cuộc đấu này đã đến lúc dĩ sát thủ, nên lão hét lớn một tiếng, song chưởng cuốn tung ra đối thẳng vào chưởng lực của Thần Thủ.

Lương Sĩ Nhâm liền đánh ra một chiêu Song Phân Thủ đối thẳng song chưởng của Hàn Mộ Hiệp.

Vừa chạm nhẹ chưởng lực của đối phương, Thần Thủ la thầm:

- Nguy rồi!

Với lực đạo hùng hậu trái ngược với mấy chuồng lúc trước, Thần Thủ mới hiểu từ nãy đến giờ, Hàn Mộ Hiệp chỉ đánh cầm chừng, nhưng khi biết được điều ấy thì đã quá trễ rồi.

- Bùng! Bùng!

Song chuồng đôi bên chạm nhau gây một tiếng nổ dội, kinh phong lan tràn xoáy từng các bàn ghế đồ đạc.

Thần Thủ cả thấy kinh mạch rối loạn toàn thân rúng động không thể đứng vững nổi đã có hai giòng máu chảy ra.

Lập tức không bỏ cơ hội, Hàn Mộ Hiệp tấn bộ tiến tới định đánh thêm lần nữa thì có tiếng quát:

- Hãy đỡ ám khí của ta.

Cả một vùng ám khí phủ chụp vào toàn thân của Hàn Mộ Hiệp.

Thân hình của lão ta lập tức xoáy tròn một vùng sáng lấp lánh ám khí đó đều bị đánh ròi xuống đất hết.

Nhờ đám ám khí tấn công đó mà Thần Thủ có thời gian vận công điều hòa lại kinh mạch.

Bỗng bên ngoài có nhiều tiếng ngựa chạy dồn dập rồi một giọng nói thật lớn vọng vào:

- Hàn Bang chủ, huynh đệ có mặt đầy đủ rồi, bang chủ có sao không? Có cần chúng tôi vào không?

Tiếng nói này làm mọi người ngạc nhiên và hoang mang.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm than thầm:

"Quả nhiên Hàn Mộ Hiệp đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!"

Các huynh đệ của Tứ Linh Kim Bảo cũng nghĩ:

"Hàn Bang Chủ cẩn thận thật. Lão ta đã chuẩn bị rồi mới đến nơi đây. Thế này có lẽ mấy anh em chúng ta khỏi phải vất vả hơn rồi."

Riêng Hàn Mộ Hiệp cũng lấy làm lạ tự hỏi thầm:

"Ai đã đến đây kìa! Vì ta đâu có cho phân bang nào hay mà nghe tiếng nói cũng lạ nữa."

Nhưng dĩ nhiên, Hàn Mộ Hiệp không lộ vẻ ngạc nhiên nào cả.

Bao nhiêu võ lâm hào kiệt đều tự ngưng trận đấu đứng yên lặng dồn về mỗi phe một phía chưa biết phải làm gì.

Tiếng ngựa chạy rầm rập không ngừng nên không thể đoán được có bao nhiêu người ngựa đến, chỉ biết là rất nhiều.

Mọi người đều nhìn về Thần Thủ, vẫn đứng đối diện với Hàn Mộ Hiệp, máu nơi khoe miệng vẫn còn trông thật thảm não, chờ sự lên tiếng của lão ta.

Lại nghe có tiếng la lên nữa:

- Hàn Bang chủ có cần chúng tôi vào không?

Hàn Mộ Hiệp giật mình và phát giác ra điều khác lạ. Vì tất cả các thuộc hạ ở bất cứ phân đà nào đều không gọi lão ta bằng ba tiếng "Hàn Bang chủ" như vậy.

Nhưng rồi Hàn Mộ Hiệp như nghĩ ra một điều gì nên quay qua nói với Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm:

- Ta không muốn ép ai cả. Hôm nay lão phu bỏ qua cho trang chủ một lần.

Rồi quay sang những người thuộc phe lão và nói:

- Tứ thiếu hiệp và các vị chúng ta đi thôi!

Nói đoạn, lão tiếng tới đỡ lấy Hàn Trúc Chi và dẫn đầu mọi người tiến ra cửa đại sảnh.

Các khách võ lâm của Lương gia trang cũng từ từ đến dẫn rộng ra nhường một lối đi.

Ra đến hết cái sân rộng, Hàn Mộ Hiệp la nhỏ:

- Chúng ta hãy đi bên này!

Nói xong, lão nắm lấy ái nữ và phóng vút lên tường rào và vượt ra ngoài. Tứ Linh Kim Bảo và các thuộc hạ cũng phóng theo ra.

Bên ngoài quả có nhiều ngựa chạy lui, chạy tới nhưng trên mình ngựa không có người. Chỉ có năm con ngựa có người đang đuổi cho những con ngựa kia chạy tới chạy lui. Năm người này lại là năm huynh đệ của Bắc Đẩu Thất Tinh còn sót lại.

Mọi người đều phân vân không hiểu tại sao lại có chuyện như vậy, nhưng không kịp tìm hiểu nguyên nhân, họ vội vàng nhảy lên lưng ngựa theo Hàn Mộ Hiệp phóng đi như bay.

Cuộc đại hội ở Lương gia trang đã chấm dứt trong sự náo loạn vì những âm mưu, những tranh chấp ập ủ nuôi dưỡng trong lòng từ lâu.

Cuộc chiến đã bắt đầu khơi mào từ đây sau khi tránh né đụng chạm nhau qua nhiều năm.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>